

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 1/2008

„Má dcero, věz,
že tvá živá láska a soucit ke mně
mi byly v Getsemanech útěchou.“

(Deníček 1664)

Drazí přátelé,

tento rok se chceme zastavit nad důležitou otázkou: Jak a kde se můžeme v dnešním světě setkat s Kristem?

Pán Ježíš svým učedníkům slíbil, že s nimi bude po všechny dny až do konce světa. Můžeme si být jisti tím, že mezi námi je. A nejen, že to slíbil, ale také zajistil, jak a kde se s ním v té nejpřilehlší míře můžeme setkat.

Proto chceme v tomto roce v jednotlivých číslech „Apoštola“ probrat čtyři základní formy přítomnosti Páně mezi námi, a to jsou: Písmo svaté, svátost smíření, společenství a eucharistie, která je vrcholným bodem našeho společného sjednocení s Pánem tady na zemi.

V tomto čísle se budeme věnovat svatému Písmu. Svatý Jeroným napsal, že kdo nezná Písmo svaté, nezná Ježíše. Svaté Písmo je Božím pozváním pro každého z nás k očistění od naší minulosti a hříchů, navázání vztahu plného lásky s ostatními a pak sjednocení v jednom společenství kolem Krista v eucharistii.

Doufáme, že toto číslo Vás „nakazí“ láskou k Písmu svatému, které dává možnost nacházet našeho Pána živého a každý den mezi námi přítomného v jeho Slovu.

P. Wojciech Zubkowiec SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka
Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
P.O.Box 22
tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531
fax: 326 910 551, e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowiec SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:
© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowiec SAC
MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Mons. Josef Hrdlička ... 3

Slovo se stane tělem? 5

Bůh se chce setkat s každým člověkem ... 8

LECTIO DIVINA 10

Rozhovor s biskupem P. Esterkou 13

Písmo svaté jako pramen... 16

Poslání a spiritualita s. Faustyny 18

Korunka k Božímu milosrdenství 20

O Božím milosrdenství v Písmu sv. 21

Na apoštolských cestách – Papua 24

Svátek BM ve Staré Boleslavi 29

Pouť do Łagiewnik 29

Literatura 30

Informace 31

MONS. JOSEF HRDLIČKA

PÍSMO SVATÉ – SLOVO NADĚJE

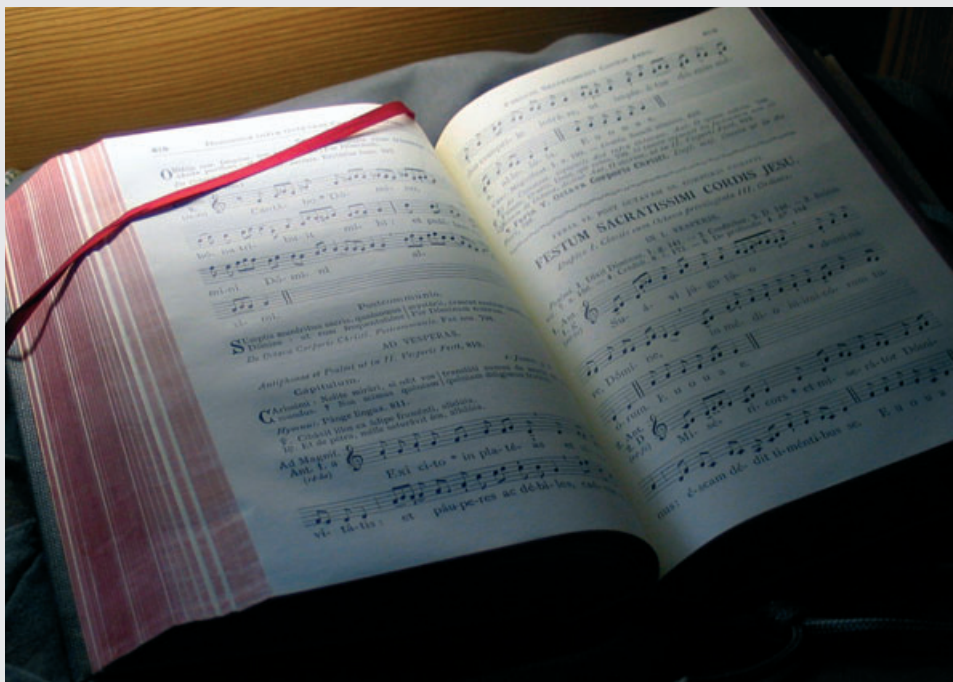

Boží Slovo je poselství plné naděje. Vše, co Bůh slibuje svým dětem, je dokonalá plnost všech darů, ke kterým máme cílevědomě směřovat a těšit se na ně celým srdcem. Ztráta naděje znamená velké oslabení člověka, často i pád do zoufalství a prázdnoty. Křesťan je člověk, který je živěn eucharistií a Božím Slovem, a pramen naděje mu nikdy nevysychá. Jedna z působivých „definic křesťana“ říká, že křesťan je člověk, který ví, že v každém věku a v každé situaci pro něj platí, že „to nejlepší mě teprve čeká“. To nejlepší je vždy teprve přede mnou.

A to je plnost lásky a života ve spojení s nekonečně dobrým Bohem, který plní, co slíbil, a je na konci všech našich cest. Jeho milosrdenství je bez konce. Naděje, kterou čerpáme z Božího Slova, otvírá odevzdaný, pokojný pohled do budoucnosti, proměňuje život v neustálé očekávání a stále překvapení. Jak jinak se žije člověku s tímto vědomím, než v nejistotě před neznámým a nesrozumitelným osudem.

Chesterton se kdysi moudře a vtipně vyjádřil, že lituje ateistů, protože „když se jim dobře daří, nemají za to komu poděkovat“. Ten, kdo uvěřil a žije v naději, má srdce plné vděčné odezvy vůči Tomu, kdo jej zahrnuje tolika dary. „Naše duše vyhlíží Pána, on sám je naše pomoc a štít. Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, jak doufáme v tebe.“ (Žalm 33).

„Věz, má dcero, že mé Srdce je milosrdenství samo. Z tohoto moře milosrdenství se rozlévají milosti na celý svět. Žádná duše, která se ke mně přiblížila, neodešla bez útěch. V mém milosrdenství se utápí veškerá ubohost a z tohoto pramene tryská všechna milost – spasitelná a posvěcující. Má dcero, toužím, aby tvé srdce bylo sídlem mého milosrdenství. Toužím, aby se skrze tvé srdce toto milosrdenství vylilo na celý svět. Ať nikdo, kdo k tobě přichází, neodchází bez té důvěry v mé milosrdenství, kterou si pro duše tolik přeji. Modli se, jak jen můžeš, za umírající, vyprošuj jim důvěru v mé milosrdenství, vždyť oni důvěru nejvíce potřebují a mají jí nejméně. Věz, že milost věčné spásy některých duší v posledních chvílích závisí na tvé modlitbě. Ty znáš celou propast mého milosrdenství, tak z něj čerpej pro sebe, a zvláště pro ubohé hříšníky. Spíše by nebe a země pomínuly, než by důvěřující duši neobjalo mé milosrdenství.“

(Deníček 1777)

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

SLOVO SE STANE TĚLEM?

Možná, že jen s povzdechem občas vzpomínáme na „zlaté časy“, kdy jsme se „vrtali“ v Písmu, kdy jsme dychtivě pročítali verše a kapitoly, podtrhávali, zvýrazňovali, dělali si poznámky vedle textu nebo pod textem. A teď? No, už není tolik času, je tolik povinností doma i v práci.. Takový popis možná vystihuje nejednoho z nás. Bohužel to asi vystihuje i některá společenství, kdy po prvotním nadšení a hladu po Božím slově zůstal jen zvyk nosit s sebou Bibli, aniž by se vůbec otevřela. Ztratilo snad Boží slovo svou sílu? Ztratilo svou údernost a aktuálnost?

Proč je nutné „mít vztah k Bibli“, pravdivelně se sytit Božím slovem? Zkusme se na to podívat takto: asi jsme zakusili, že náš duchovní život potřebuje pravidelnou modlitbu, pravidelné setkání s Kristem ve svátostech, především v eucharistii. Eucharistie je vrcholem našeho setkávání s Kristem. A tentýž Kristus se neskrývá jen pod „rouškou“ chleba a vína, ale i pod „rouškou“ slova. Proto je ve mši prostřen dvojí stůl: stůl slova a stůl eucharistie. Na obou stolech se nabízí Kristus „v plnosti“. První část mše (liturgie slova) není „nutnou“ předehrou či přípravou na slavení eucharistie, je už skutečným setkáním s Kristem. Avšak, ruku na srdce, nevnímáme biblická čtení jen jako pouhou přípravu na naše setkání s Bohem? Takový postoj by nás ochuzoval o bohatství Slova.

Možná nás překvapí, že na II. vatikánském koncilu se znovu vyjádřilo přesvědčení, že církev má v účtě Boží slovo stejně jako samotné eucharistické Tělo Kristovo. To je docela závratné, ne? Boží slovo není menší než eucharistie. Síla Božího slova není o nic menší než síla eucharistie. Proč? Z jednoduchého důvodu: v obou případech je přítomný „Kristus“, v obou případech se „Slovo stává tělem“: tělem v eucharistii, tělem ve slově. „Ubohé“ lidské slovo (a slova v Bibli jsou „ubohá a slabá“, pokud nejsou oživená Duchem) se mocí Ducha stává Slovem: Slovo se vtěluje, podobně jako se Boží Syn vtělil v lůně Panny Marie, a to zrovna tak mocí Ducha. I my se můžeme stát „matkami“ Krista: kdykoli se otevíráme Duchu, kdykoli dovolujeme tomuto Duchu, aby v nás „vtělil“ Krista. Jen otevřeností vůči Duchu můžeme zakoušet ten stále nový zázrak vtělení: slovo Bible se v našem nitru, v našem lůně stává mocným Slovem.

Bůh se neštítí „snížit“ se k nám, podobně jako se neostýchal „snížit“ se k Marii z Nazareta. Tentýž Bůh (a ne jiný Bůh, je to tentýž Bůh, který není o nic slabší než tehdy!) se k nám sklání a oslovuje nás. Natolik se ponizuje, že jako žebrák „klepe“ a čeká u dveří našeho srdce, až mu konečně otevřeme: klepe a volá nás svým slovem. Čeká, až otevřeme, až poslechneme jeho slovo a dovolíme, aby se jeho slovo stalo znovu Tělem: v nás! A podobně jako panna nazaretská i my můžeme vidět tento zázrak

Foto: Wojciech Zubkowiec

ve svých životech: zázrak zrození Božího Syna v nás, v našem nitru. Svátý Bernard to výstižně vyjádřil, když v jednom kázání o andělském zvěstování oslovuje Pannu Marii takto: „Dej spěšně odpověď, Panno! Odpověz rychle andělovi, a skrze anděla i Pánu. Odpověz slovo a přijmi Slovo. Prones své a počni božské. Vypuť pomíjející slovo a pojmi do sebe Slovo věčné. Proč se zdráháš? Proč se chvěješ? Věř, vyznávej a přijmi. Hle, ten, po němž touží všechny národy, klepe venku na dveře. Co kdyby pro tvé meškání přešel, a ty bys musela s bolestí hledat toho, kterého tvá duše miluje? Vstaň, běž a otevři. Vstaň vírou, otevři vyznáním.“ Maria se nezdráhala, otevřela a přijala slovo – a počala Slovo. A toto Slovo proměnilo celý její život – a stejně tak může proměnit i náš.

Co zbývá? Nenechávejme Krista, aby čekal venku: chopme se jeho slova v Bibli a vyslovme své „Amen“ – Ať se mi stane. Je to ono „Amen“, které vyslovujeme při přijímání Slova vtěleného v eucharistii, „Amen“, které bychom měli vyslovit při přijímání Slova vysloveného ve slově Bible.

Amen – dávám se ti, Pane, k dispozici, otevírám ti své srdce, své nitro s různými bolestmi a otázkami. Ať tvé slovo sestoupí do mého nitra, do mých tužeb a záměrů, do mých pocitů, do mých vztahů. Amen – ať se mi stane.

Rady Valaamského starce Jana (+1958)

„Jak číst Písmo svaté? Čti denně Evangelia. I když budeš mít málo volného času, přečti si alespoň jednu kapitolku, alespoň pár veršů. Ale nečti jen proto, abys měl přečteno; nejprve se v duchu pomodli k Pánu, aby ti otevřel mysl a oči srdce, abys chápal moc Kristovy radostné zvěsti. Čti pozorně, verš za veršem. Zakusíš duchovní sílu, která pramení z takového čtení, sílu, jakou zakusila žena nemocná krvotokem. Co chápeš, hled' uskutečňovat, a co nechápeš, nech být. Tak radí svatí otcové.

Nakonec ani spisy svatých otců nelze chápat pouhým rozumem: k jejich pochopení docházíme životem.“

„Má dcero, dnes rozjíměj o mém
bolestném utrpení, o celé jeho
velikosti; rozjíměj o něm tak, jako bych
je podstoupil výhradně pro tebe.“

(Deníček 1761)

BŮH SE CHCE SETKAT S KAŽDÝM ČLOVĚKEM

Ve spisech Starého a Nového zákona často najdeme místa, která mluví o účinném působení Božího slova. Jedno z nejznámějších je to z knihy proroka Izaiáš: „Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ (Iz 55,10n) Jiný prorok, Jeremiáš, je Hospodinem ujištěn: „Viděl jsi dobře. Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo.“ (Jer 1,12) Boží slovo, které je vyjádřením jeho vůle, úmyslu, je neměnné: „Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval. Zdali řekne, a neučiní, promluví, a nedodrží?“ (Nu 23,19) Ono není nějakým abstraktním výrokem, obecnou řečí, ale je to slovo, které člověka velmi intenzivně oslovuje a vede ho občas k poznání jeho nedokonalosti a hříšnosti, k přesnému rozlišení mezi tím, co je v něm dobré a co je v něm zlé: „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvou-sečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku a rozsuzuje touhy a myšlenky srdce.“ (Žd 4,12)

Zároveň ale Boží slovo nepůsobí na člověka automaticky, neničí jeho svobodnou vůli, jak to pěkně líčí podobenství o rozsevači a jeho výklad daný samým Ježíšem Kristem (viz Mk 4, 1–20). Boží slovo nám zprostředkovává Písmo svaté a apoštolská tradice, poněvadž, jak učí II. vatikánský koncil: „Obojí vyvěrá z téhož Božského pramene, splývá jaksí vjedno a směřuje k témuž cíli. Písmo svaté je totiž Boží řeč, písemně zaznamenaná z vnuknutí Ducha svatého; posvátná tradice pak předává Boží slovo, které svěřil Kristus Pán a Duch svatý apoštolům, bez porušení jejich nástupcům, aby je osvěcováni Duchem pravdy ve svém hlásání věrně uchovávali, vykládali a šířili.“ (Dei verbum 9)

Pro obyčejného člověka je mnohem snazší seznámit se se slovem Božím prostřednictvím Písma, poněvadž se jedná o jednu knihu, která je snadno přístupná a několikrát přeložená do našich mateřských jazyků. S apoštolskou tradicí je to obtížnější, protože díla apoštolských učedníků a ostatních autorů, kteří jsou jejími svědky, jsou roztroušená v četných sbírkách a často existuje jen jejich originál v řečtině anebo latině. Není to ale problém, poněvadž Písmo svaté obsahuje všechno, co je pro spásu člověka nutné. Apoštolská

tradice to jen doplňuje a interpretuje. Běžný křesťan nemusí číst dejme tomu spisy Evagria z Pontu, aby byl spasen. Stačí, aby znal Písmo a tím se řídil.

Boží slovo opravdu působí na čtenáře velmi silně. Je to přece kontakt se samotným Bohem, který se pro naši spásu zjevil lidem, vstoupil s nimi do vztahu, který se vyznačuje laskavostí a přízní. Díky četbě a rozjímání Písma člověk osobně poznává Boha, protože poznává jeho skutky, působení, jeho vůli vyjádřenou ústy proroků. Zvláště důležitá je četba evangelií. Každý snadno pochopí, že pro křesťana je poznání Ježíše Krista základním požadavkem. Přece i v každodenním životě poznáváme lidi a dozvíme se, jací jsou, když pozorujeme jejich jednání a posloucháme jejich řeč. Stejně tak, když čteme evangelium, poznáváme Boha díky spolehlivému svědectví apoštolů a jejich učedníků. Četba Písma svatého je nezastupitelná. Nelze se spokojit jen s tím, že v neděli během bohoslužby slyšíme tři úryvky z Bible. Jejich nespornou výsadou je to, že jsou hned během promluvy vyložené, interpretované. To je ale málo, několik minut jednou týdně. Jestli zná někdo Boha jen z nedělních liturgických čtení, je to podobné, jako by někdo znal nějakého vynikajícího spisovatele pouze z recenzí jeho děl, a ne z přímé četby.

V Písmu svatém je uložena obrovská duchovní síla. Bůh se přece zjevil pro všechny lidi, Kristus spasil všechny lidi, má zájem o každého člověka, chce s ním navázat kontakt. Jak by to bylo možné bez Písma, které je knihou mající za autora Boha a lidi? Není mrtvou řečí, která kdysi zazněla, odezněla a teď se jen připomíná díky starému zápisu. Je to řeč nadále živá, působící. Bůh se chce setkat s každým člověkem, s tím, který žil

v době proroků nebo za pozemského působení Ježíše Krista, ale také s tím člověkem, který žije dnes nebo bude žít za 200 let. Podmínkou ale je, že v Písmu svatém, které je základním i nejsnazším přístupným pramenem poznání Boha, spočívá velká duchovní síla. Je to docela logické. Bez té působivosti Písma by člověk nemohl poznat Boha; poznával by jen zkušenosti, jaké s Ním udělali jiní lidé. Díky Duchu svatému, který inspiroval lidské autory biblických spisů a který je nadále přítomen a působí v církvi, se četba Písma svatého stává setkáním člověka s Bohem. A toto setkání ovlivňuje člověka, mění ho. Ovšem pro účinnou četbu Bible, která přinese hojné duchovní ovoce, platí to, co platí i pro modlitbu – čtenář musí být soustředěný, mít klid, nespěchat, číst často a pravidelně. Krátké setkání s nějakou osobností může jednotlivce naplnit úžasem a nadšením, pohnout ho a pomoci mu k nějakému rozhodnutí, ale k opravdovému následování této osobnosti to nestačí. Musí vzniknout důvěrnější známost. Stejně tak je to s Božím slovem. Jeho pouhá povrchní a chabá znalost nemůže člověkem pohnout, oslovit ho, přivést k obrácení. Ale pro dlouhodobé, a nejen občasné následování Krista je nezbytná důvěrná znalost Božího slova, které na člověka velmi silně působí.

Proč je v dnešní době tolik vlažných křesťanů? Určitě i kvůli tomu, že znalost Písma svatého je velmi slabá. Zvláště my, katolíci, se v tom musíme hodně zlepšit. V nesčetných katolických domácnostech leží kdesi na polici Bible, ale jen v nečetných je čtena. Myslím, že postní doba, kterou prožíváme, je dobrou příležitostí začít s pravidelnou četbou Písma svatého.

B. Pelc ■

ČÍST VE VÍŘE, V DUCHU MODLITBY A VĚŘIT
V PŘÍTOMNOST BOHA MLUVÍCÍHO KE MNĚ

Pravděpodobně žádný z nás, kdo žije v církvi a zajímá se o dění uvnitř katolické církve, se neubrání alespoň občasnému srovnání papeže Jana Pavla II. se současným Benediktem XVI. Ačkoli nynější papež opakovaně zdůrazňoval to, že chce navazovat na svého předchůdce a jít v jeho šlépějích, jsme svědky toho, že si zároveň jde v mnoha směrech svou vlastní cestou a má své vlastní priority. A jednou z charakteristik Benediktova pontifikátu je jistě důraz na studium a rozjímání Božího slova. Benedikt XVI. nás opakovaně zve, abychom objevili důležitost Božího slova, abychom je vnímali

jako slovo Života a slovo Světla a důležitou formu jeho přítomnosti mezi námi. Na podzim letošního roku pak také svolal do Říma biskupský synod na téma: „Slovo Boží v životě a poslání církve“.

Byl to již II. vatikánský koncil, který vrátil Boží slovo do středu života církve, aby v něm církev i každý věřící nacházel svou potravu a svou sílu (Dei Verbum, 24). Dodnes mnohé šokují slova koncilních otců: „Proto církev měla vždy v úctě Boží Písmo, jako má v úctě samo tělo Páně.“ (Dei Verbum, 21). Tato slova nám jasně ukazují, že není možné obejít se v našem duchovním životě bez Božího slova, že

naš vztah s Pánem a naše modlitba
v mnohém závisí právě na našem vztahu
k Božímu slovu.

Jakým způsobem ale mohu Boží slovo plodně začlenit do svého duchovního života? Jak jím rozvinout a prohloubit svůj vztah s Bohem? Jak z něj učinit svůj každodenní pokrm a posilu? Tak, že moje četba bude pravidelně přecházet v modlitbu, naslouchání Bohu v odpověď na slyšené! Tak, že budu číst ve víře, v duchu modlitby a že budu věřit v přítomnost Boha mluvícího ke mně ve mém slovu a očekávajícího moji odpověď, moji poslušnost a moji odevzdanost do jeho zjevované nejsvětější vůle! Tento přístup k Božímu slovu církví dnes opakovaně vřele doporučovaný se již tradičně označuje jako lectio divina a náš současný papež je přesvědčen, že „tato praxe přinese církvi nové duchovní jaro“.

Věřím, že pro mnoho čtenářů je lectio divina známou a snad i běžně praktikovanou skutečností. Rád bych tedy těmito řádky oslovil především ty z vás, kteří se ještě pravidelně nad Božím slovem nemodlíte, a vás všechny ostatní povzbudil k dalšímu růstu a prohlubování této metody modlitby v dnes již poměrně rozsáhlé literatuře na toto téma i v českém jazyce.

Pokud jsem se rozhodl setkat se s Pánem v této modlitbě nad Božím slovem, vyhradím si pro to dostatečně dlouhý čas, aby se modlitba mohla vůbec rozvinout, najdu si vhodné místo a zaujmu správnou polohu těla. Do prostoru modlitby mohu vstoupit chvíli zmlknutí, kdy se odpoutám od okolního světa, od toho, co jsem třeba předtím dělal či prožíval, a uvědomím si, že mne Bůh volá k setkání s Ním – on je totiž tím, kdo nabízí prostor modlitby, zve mne do něj, volá a čeká, až přijmu pozvání k tomuto setkání! Každou

modlitbu musím začínat vědomím Boží přítomnosti, aby má modlitba nebyla jakousi samomluvou, prázdným odříkáváním naučených formulí nebo toho „zbožného“, co mi prostě právě přišlo na mysl.

Postavím se vpravdě před Boží tvář, tedy uvědomím si také své hříchy, které pokorně vyznám a poprosím o odpuštění, o čisté srdce. Vyznám svoji důvěru v Boha, který je láska a chce mé dobro a kterému se tedy mohu bez obav zcela odevzdat. Právě tento postoj pokorné odevzdanosti je nesmírně důležitý na začátku i během modlitby nad Božím slovem, abych byl totiž připraven a ochoten slyšet to, co mi Bůh chce teď a tady tímto svým slovem říci, a snažil se to pak uskutečnit ve svém životě. Velmi vhodné je také poprosit o soustředěnost, dobré prožití času modlitby a zejména o světlo Ducha svatého.

Teprve nyní vezmu do rukou Písmo svaté a přečtu si třeba i vícekrát pomalu a pozorně pokud možno již předem vybraný úryvek. Pokud konám lectio divina každý den nebo víceméně pravidelně, je dobré soustředit se buď na texty, které se ten den čtou při mši svaté, nebo si vybrat jednu biblickou knihu, kterou postupně verš po verši a kapitolu po kapitole prozírám, aniž bych se některým úsekům záměrně vyhýbal. Při této četbě budu „sbírat poselství“ a snažit se naslouchat Božímu hlasu, i když mne třeba bude nepříjemně usvědčovat; zároveň si budu dávat pozor, aby Boží slovo nepřehlušil hlas mých vlastních přání, tužeb a názorů, abych se prostě stále jen netočil ve svém vlastním světě.

Dalšímu kroku lectio divina se většinou říká meditace. Ten, kdo je toho schopen, a pokud je to zrovna možné, si může rozjímáný úryvek nejprve představit, tedy

vytvořit si obraz scény, postav a celého děje. V žádném případě ale nemám pouštět z uzdy svoji fantazii a zacházet ve svých představách do přílišných podrobností. Možná bude tento krok ode mne vyžadovat určitou námahu, když se budu snažit při hledání Božího poselství pro svůj současný život proniknout do přečteného. Jedná se zde o činnost rozumu, který rozebírá text, přemýšlí nad ním a hledá skryté pravdy; jde o činnost, která vyžaduje vytrvalost a pokorné srdce schopné přijmout to, že se někdy třeba jen stěží budu „něčeho chytat“ nebo něčemu nebudu dostatečně anebo vůbec rozumět.

Vrchol lectio divina stojí ale teprve přede mnou. Musím sestoupit „z hlavy do srdce“. Meditované Boží slovo se dotklo mého srdce, ze kterého bude proto nyní stoupat má osobní odpověď milujícímu Bohu. Srdce zasažené Božím slovem začne „přetékat“ chválou, díkůčiněním, prosbou, nářkem, vyznáním, adorací anebo prostě zůstane v úžasném mlčení dvou milujících

Foto: archiv ABM

se osob. V evangeliích najdeme místa, která zdá se mi krásně vyjadřují, o co zde jde: je to chvíle u Pánových nohou Marie, sestry Lazara, a Marty (Lk 10, 39) nebo spočinutí na Pánových prsou milovaného učedníka (Jan 13, 23).

Dobře prožité lectio divina mění můj život a vede ho ke stále dokonalejší lásce k Bohu a ke všem lidem. Jeho plodem není v první řadě nějaké poznání nebo nové myšlenky, ale ochota ke změně svého dosavadního života, impuls k duchovnímu růstu. Součástí tohoto může být na závěr duchovními autory tolik doporučované přiměřené předsevzetí k nápravě či snaze o něco dobrého. Toto konkrétní rozhodnutí o tom, jakým způsobem budu uvádět promodlené Boží slovo do praxe, má odpovídat prioritám a požadavkům mého životního povolání.

Ve své poslední encyklice Spe salvi nás Benedikt XVI. nabádá těmito slovy: „Modlit se neznamená vystoupit z dějin a utéci se do soukromí vlastního štěstí. Správný způsob modlitby je procesem vnitřního očišťování, které nám dá schopnost být pro Boha a tím také pro lidi. V modlitbě se člověk musí naučit, co doopravdy může po Bohu žádat, co je hodné Boha... Musí se naučit, že nemůže prosit o povrchní a pohodlné věci, které si momentálně přeje... Setkání s Bohem probouzí mé svědomí, aby mi už nedodávalo sebeospravedlňování, aby už nebylo zrcadlem mým a mých současníků, jež mne podmiňují, ale stalo se schopností naslouchat samotnému Dobru“ (č.33).

Naše modlitba a Písmo svaté patří k sobě a měly by být od sebe neoddtělné. Praxe lectio divina nás naučí tomu, jak se máme dobře modlit i jak máme správně křesťanský žít.

Zdeněk Wasserbauer ■

SLOVO PLNÉ MOCI

ROZHOVOR S BISKUPEM
PETREM ESTERKOU

jsem šel spát. Takže od malička jsem znal všechny důležité události z Písma... Maminka dbala o to, abych se naučil modlit, a také o to, abych se modlil pravidelně ráno, večer, před a po jídle, Anděl Páně v poledne a klekání večer... Tak se stalo Písmo sv. a pravidelná modlitba základem mého křesťanského života i kněžského povolání.

♦ V tomto roce Svatý otec vydal svou druhou encykliku, tentokrát o naději – „Spe salvi“ (V naději jsme všichni spaseni). Říká v ní, že jen Bůh je opravdovým zdrojem naděje pro lidstvo. Bůh je přítomen ve svém slově. Sv. Pavel nám připomíná, jak je toto Boží slovo silné a účinné (zrov. Žd 4,12n). Otče biskupe, jaký vliv na formování vašeho povolání a duchovního života mělo a má Boží slovo a Písmo svaté?

Od malička jsem vyrůstal nejenom s pohádkami, ale i s vyprávěním o české historii, o hvězdách, o jiných zemích..., ale především s vyprávěním o stvoření světa a jinými událostmi Starého a Nového zákona, ale i o životech svatých a světic, o zázracích v Lurdech... Vypravěčem byl můj otec, stolař, který pracoval v továrně jako dělník. Moc nám pomohlo Písmo svaté v obrazech, které se mi líbily. Doba vyprávění byla obvykle před tím, než

♦ Pán Ježíš přirovnává Boží slovo k pokrmu, když říká, že ne samým chlebem je člověk živ (srov. Lk 4,4). Mnozí lidé ale často říkají, že nedokážou objevit ve svém životě působení Božího slova. Připadá jim, jako by dělali nějakou chybu a neuměli se dostat k tomu opravdovému pokrmu, který vyplývá z Božího slova. Co byste jim poradil?

Co je ten pokrm? Mělo by to být to, co děláme jako křesťané. Například modlitba – pokud končí jen odříkáním slov a nenásleduje skutek, pak to opravdu není modlitba účinná. Stejně tak je to se svátostmi. Např. mše sv. nekončí, když skončila liturgie v kostele, ale pokračuje vlastně celý den nebo týden v tom, co jako věřící člověk dělám. Pomáhám jiným, potřebným. Snažím se odpustit tomu, kdo se proti mně provinil, definitivně bych v sobě neměl nosit předsudky např. o „rákosnících“, Romech, o bezdomovcích nebo o těch, kteří mají tělesnou

nebo psychickou vadu... Takový předpoklad bych měl neutralizovat tím, že postiženým nebo potřebným pomůžu, že pro ně něco dobrého udělám... Kdo vejde do království nebeského? „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce.“

❖ **Písmo svaté je nejen slovem Boha k člověku, ale mělo by být také podnětem ke společnému dialogu člověka s Bohem. Začátkem takového dialogu je odpověď člověka na konkrétní Boží slovo. Často se ale může stát, že je nám těžko přijmout toto Boží slovo a bráníme mu. Jak na sobě pracovat, abychom se v konfrontaci s Božím slovem dokázali vzdát své vůle, otevřít se Božímu volání a toto slovo přijmout?**

Nesed' jenom na zadku, ale angažuj se v konání dobra. Zde je důležitá dobrá aktivní komunita, která umožní lidem účastnit se různých činností pro jednotlivce i celou komunitu. Dobře se to dělalo a dělá např. při opravě kostela nebo fary. Ale můžeme třeba zorganizovat návštěvu nemocných nebo ve vězení, pomoci matkám s malými dětmi, účastnit se čištění kostela nebo jít uklidit staré, nemocné osobě, připravit jídlo... Svě vůle se nemusíme vzdát, ale měli bychom být ochotni podřídit ji vůli Boží. Myslím, že největší překážkou pro mnohé je vyjít ze svého „ochranného“ kruhy a naučit se riskovat. Mít odvahu se angažovat, i když je tam nebezpečí, že nebudu pochopen, přijat...

❖ **Prozradíte našim čtenářům, zda máte nějaký úryvek nebo knihu Písma svatého, která vás osobně nejvíce oslovuje a pomáhá vám cítit přítomnost Pána ve vašem životě? Čím vás tento text nejvíce oslovil?**

Je to jednak Evangelium sv. Jana 1. kapitola. „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh...“ nebo verš 12: „Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi...“ Nádherné privilegium!

Pak je to sv. Pavel, list ke Gal. 5,16–25, hlavně když píše o ovoci darů Ducha svatého. Jsou to „lásky, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost... Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!“ Myslím, že je třeba stavět náš duchovní život nejen na Desateru – to dělají i Židé a jiní – ale na učení a zdůrazňování tohoto ovoce! Zde jsme chybovali a stále chybujeme. Co to znamená, že Ježíš přišel naplnit Zákon? Jak ho nakonec naplnil? Přece tím, že nám poslal Ducha svatého, kterého jsme zatím do velké míry ignorovali, nepřijali. Kdo z nás myslí, že třeba laskavost, radost, vlídnost... jsou vlastně dary Boží? Známe paní, která když se ráno připravuje na cestu do práce a upravuje si vlasy a obličej, se modlí takto: Dej, Bože, abych se chovala a jednala tak, jak by jednal Ježíš. Dej, abych byla usměvavá, radostná, nápomocná, abych ve všech lidech viděla Tebe a podle toho také jednala, abych přinášela světlo tam, kde je temnota, abych byla laskavá i k těm, kteří se chovají povýšeně, hrubě... A opravdu se o ní říká, že kam přijde, tam přináší dobrou náladu, radost, světlo...

❖ **Žijeme ve světě mnoha slov. Člověk dnešní doby je tak „bombardován“ slovem, že je jím často unavený. Boží slovo vyžaduje ticho a soustředění. Co byste, otče biskupe, ohledně toho poradil našim čtenářům? Jak v sobě najít „prostor“ a čas pro slovo Boží?**

Základem úspěšného duchovního, tedy křesťanského života je určitá životní disciplína, řád. V něm je nutné věnovat určitou

dobu práci, spánku, rekreaci, ale také modlitbě, ne opakování naučených modliteb, ale opravdové rozmluvy s Pánem Bohem a s komunitou, v níž žijeme. Je nutné kontrolovat dobu, kterou strávíme u televize, počítače, věnování se nějakému koníčku... Do programu je třeba zařadit dobu pro

modlitbu, zpytování svědomí, duchovní četbu, rodinnou aktivitu rodičů s dětmi... Je třeba naučit se s dětmi hovořit na jejich úrovni, nejen jim nařizovat, poroučet, stát se jejich přáteli, hrát s nimi hry, ale také se s nimi modlit... Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

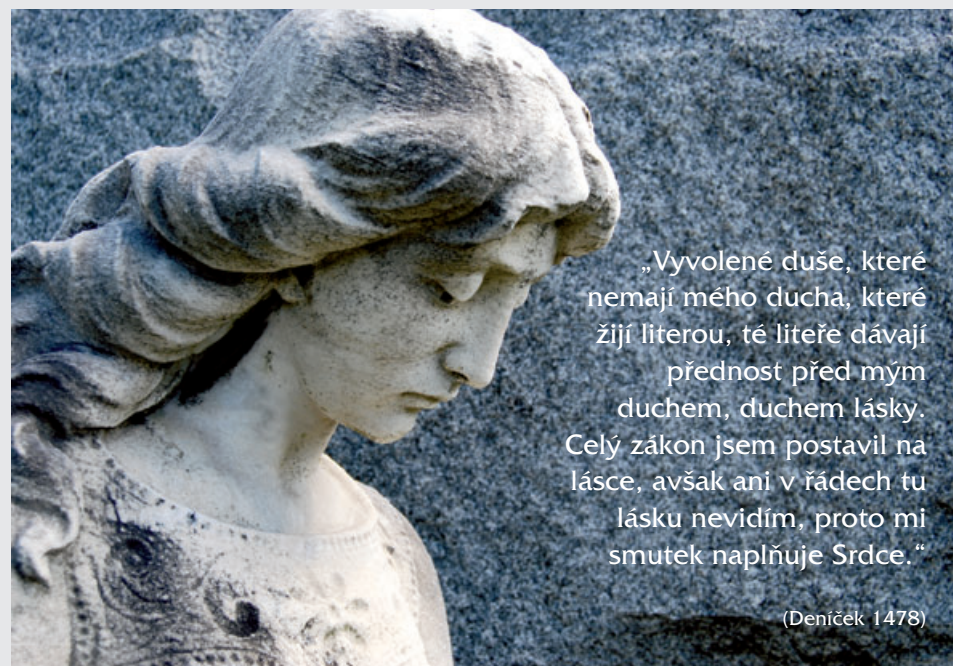

ThDr. Petr Esterka, pomocný biskup brněnský

Narodil se 14. listopadu 1935 v Dolních Bojanovicích. 15. června 1957 emigroval do Rakouska, v září téhož roku byl přijat do Papežské koleje Nepomucenum v Římě a v roce 1963 vysvěcen na kněze. Poté byl poslán mezi krajany do arcidiecéze San Antonio v Texasu.

V roce 1967 obhájil v Římě doktorskou práci a po návratu do USA zahájil své akademické působení. Současně s tím působil v letech 1974–1995 v americkém letectvu a od roku 1978 se začal intenzivněji věnovat práci mezi českými katolíky v USA a Kanadě, od roku 1986 jako biskupský vikář. V roce 1994 se jeho působení rozšířilo i na Austrálii.

Roku 1987 dostal titul monsignor a roku 1992 byl jmenován čestným prelátem. 5. 7. 1999 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován titulárním biskupem čefalenským a pomocným biskupem brněnským pověřeným duchovní péčí o české katolíky v cizině. (Převzato z: www.biskupstvi.cz)

„Vyvolené duše, které nemají mého ducha, které žijí literou, té literě dávají přednost před mým duchem, duchem lásky. Celý zákon jsem postavil na lásku, avšak ani v rádech tu lásku nevidím, proto mi smutek naplňuje Srdce.“

(Deníček 1478)

PÍSMO SVATÉ JAKO PRAMEN NOVÉ NADĚJE

PAVEL VOJTĚCH KOHUT OCD

„COŽ NÁM NEHOŘELO SRDCE?“ (LK 24,32A)

Jistě všichni dobře známe onu pasáž ze závěru Lukášova evangelia: dva z Ježíšových učedníků jdou po jeho ukřižování do Emauz a rozmlouvají spolu o obrovské tragédii, která je postihla (Lk 24,13nn.). A tu se k nim připojuje sám Pán a ptá se jich, o čem že to spolu rozmlouvají. Z evangelistovy formulace odpovědi je takřka slyšet hořkost jejich zklamání: „...A my jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu ke všemu je to dnes třetí den, co se to stalo...“ (tamtéž,21).

Ježíš však začíná od Mojžíše, probírá všechny proroky a vykládá, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje (srov. v. 27). Oni ho přemlouvají, aby s nimi zůstal, poněvadž „se připozdívá a den se už nachýlil“ (v. 28b). A když ho rozpoznají při lámání chleba a on jim zmizí z očí (srov. v. 30n.), řeknou si mezi sebou „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (v. 32). A třebaže původně neměli v úmyslu již nikam chodit, ihned se vracejí do Jeruzaléma a vydávají ostatním učedníkům svědectví o svém setkání se Zmrtvýchvstalým...

NACHÁZENÍ SMYSLU UDÁLOSTÍ (Písmo jako kritérium porozumění)

Co způsobilo ten náhlý přerod? Nejprve skepse, pak nadšení; nejprve skleslost a únava, pak radostný spěch! Učedníkům

„hořelo srdce“, neboť jim Ježíš odhaloval smysl Písma... Nemylme se přitom: nešlo o teoretické rabínské spekulace na nejrozumnější témata, nýbrž o živou odpověď do konkrétní, velmi překerní situace!

To, co Lukáš schematicky načrtává ve zmíněné epizodě jako jednotlivou událost, byla ve skutečnosti celková zkušenost prvotní církve po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání. Jakkoli se nám totiž z popisů evangelí (napsaných až několik desetiletí po zmíněných událostech!) může zdát, že se zjeveními Zmrtvýchvstalého a s příchodem Ducha o Letnicích bylo apoštolům „nejednou vše jasné“, ve skutečnosti byla první generace Ježíšových učedníků odkázána na to, aby postupně, s léty skládala ze střípků starozákonních textů (zejména prorockých) porozumění smyslu pašijových událostí. Vidíme to na samotných líčeních Ježíšova utrpení, jeho smrti a vzkříšení: jsou doslova „protkána“ citáty ze Starého zákona, které jsou ve skutečnosti oněmi místy (*topoi*) z židovské bible, v nichž první křesťané nacházeli krůček po krůčku odpovědi na ono tragické drama, jehož byli svědky a jemuž zprvu vůbec nerozuměli.

Podobně má Písmo sloužit nám: i my v něm (a to již nejen ve Starém, ale i v Novém zákoně) můžeme a máme hledat odpovědi na otázky po smyslu událostí našeho života. Jistě však ne náhodným otevřením Bible na libovolné stránce

a hledáním „slova pro nás“, nýbrž poctivým pročítáním, hledáním v posvátných textech a přemítáním o nich v modlitbě...

NABÝVÁNÍ KRISTOVA DUCHA MEDITACÍ

(Písmo jako kritérium jednání)

Písmo svaté má však i další důležité funkce v duchovním životě: mimo jiné má sloužit jako kritérium našeho jednání. Zde se zvláště meditace evangelií stává pro křesťana zcela zásadní, vždy to první, co se od křesťana očekává, je podle sv. Jana od Kříže, že bude mít touhu následovat Krista, a proto potřebuje rozjímat o jeho životě, aby se naučil vždy chovat, jak by se choval na jeho místě On (srov. *Výstup na horu Karmel* 1,13,3). Jinými slovy: pravidelná meditace Písma, zejména evangelií, má plnit stejný účel jako ony tři roky učedníků po boku svého Mistra, kdy se od něj učili nejen, když naslouchali jeho kázáním, ale také když byli svědky jeho znamení, jeho modlitby, jeho rozmlouvání s lidmi při hostinách i jiných příležitostech, ale možná především ve chvílích, kdy byl s nimi sám, když odpočíval, když jim také On sám naslouchal. Tehdy se učili, co znamená mít Kristova ducha.

To všechno nám může poskytnout meditace Písma, není-li planou „intelektuální akrobacií“ rozumu nebo „virtuálním kinem“ naší obrazotvornosti, nýbrž osobně angažovaným zapojením se do evangelijní scény ve víře.

MEDITOVANÉ PÍSMO - PRAMEN NADĚJE

Stane-li se nám Písmo svaté kritériem rozlišování našeho života a kritériem zásad jednání, stane se opravdovou *normou života*, jak to bylo připomenuto na II. vati-

kánském koncilu: „Je třeba, aby se všechno církevní kázání i křesťanská zbožnost živila a řídila Písmem svatým. Slovo Boží má takovou sílu a moc, že je pro církev oporou a životem a pro její děti posilou víry, pokřmem duše, čistým a trvalým pramenem duchovního života“ (DV 21).

Tak jako pro zklamané učedníky jdoucí do Emauz se i nám může Písmo svaté stát pramenem nové naděje, zvláště když dovolíme, aby se k nám při jeho četbě připojil Kristus (srov. Lk 24,15) a zapálil naše srdce.

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

VZPOMÍNKY P. MICHAŁA SOPOČKO,
ZPOVĚDNÍKA SV. SESTRY FAUSTYNY

*„Hle viditelná pomoc pro tebe na zemi.
On ti pomůže splnit na zemi mou vůli.“ (Dn 53)*

V poslání sestry Faustyny určila Boží prozřetelnost mimořádnou roli jejímu zpovědníkovi a duchovnímu vůdci P. Michałowi Sopoćko. V době pobytu sv. Faustyny ve Vilně (1933–1936) byl pro ni nenahraditelnou pomocí v rozpoznávání vnitřních zážitků a zjevení. Na jeho pokyn napsala Deníček.

P. Michał Sopoćko se narodil v Nowosadach u Vilna. V letech 1910–1914 studoval teologii na Universitě ve Vilně a poté ve Varšavě. V roce 1926 získal doktorát z morální teologie a stal se spirituálem v semináři ve Vilně. V roce 1934 získal habilitaci. Přednášel pastorační teologii na Universitě ve Vilně a v semináři v Białymstoku (1928–1962). V letech 1918–1932 byl vojenským kaplanem ve Varšavě a ve Vilně.

Ve svých vědeckých publikacích položil teologické základy pro nové formy úcty k Božímu milosrdenství, které horlivě šířil prostřednictvím hlásání evangelia a sociální činnosti. Pro první komunitu sester, která se stala začátkem nového řádu, napsal právo na základě myšlenek a propozic sestry Faustyny. Psal a publikoval modlitby k Božímu milosrdenství na základě jejích textů. Po smrti sestry Faustyny, se kterou byl v kontaktu do konce jejího života, konsekventně realizoval úkoly vyznačené ve zjeveních.

Zemřel 15. února 1975 v Białymstoku, v den památky sv. Faustyna, patrona sv. Faustyny. V současné době probíhá proces jeho blahorečení.

První část

Existují pravdy svaté víry, o kterých si myslíme, že je známe, a často o nich mluvíme, ale kterým se dobře nerozumí a také se jimi nežije. To byl také můj případ, pokud jde o pravdu o Božím milosrdenství. Tolikrát jsem v meditacích přemýšlel o milosrdenství, zvlášť během exercicií, tolikrát jsem o něm kázal a myslel na ně ve svých liturgických modlit-

bách, ale nešel jsem do hloubky, nevstřebával jsem dostatečně obsah a význam pravdy o milosrdenství pro duchovní život. Zvlášť jsem nemohl pochopit a zatím také souhlasit s tím, že milosrdenství je nejdůležitější vlastností Stvořitele a Spasitele.

Bylo třeba až prosté, svaté duše, úzce spojené s Bohem, která – tomu věřím – mi o tom z Božího vnuknutí řekla, a tím mě motivovala ke studiu, vědeckým pracem

a rozjímáním nad Božím milosrdenstvím. Tou osobou byla sestra Faustyna (Helena Kowalska) z Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství, která pomalu dosáhla toho, že dnes záležitost úcty k Božímu milosrdenství, a zvlášť zavedení svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích, považují za jeden z hlavních úkolů svého života.

Sestru Faustynu jsem poznal v létě roku 1933 u sester Matky Božího milosrdenství ve Vilně, když ke mně přišla ke zpovědi. Upoutala moji pozornost neobvyklou něžností svědomí a úzkým sjednocením s Bohem. Většinou nebylo za co jí dávat rozhřešení a nikdy neurazila Boha těžkým hříchem. Už na začátku mi řekla, že mě už dávno zná z nějakého zjevení, že mám být jejím duchovním vůdcem a že musím uskutečnit jakési Boží plány, které skrze ni mají být předané. Podcenil jsem toto její vyznání a podrobil jsem ji jistě

zkoušce, která zapříčinila, že se souhlasem představené začala hledat jiného zpovědníka. Po jisté době se vrátila ke mně a řekla, že snese všechno, ale ode mě už neodejde.

Když jsem ji poznal více, konstatoval jsem, že dary Ducha svatého působí v ní skrytě, ale někdy, a to dost často, jsou více viditelné a dávají jí intuici, která živým způsobem zasahovala do její duše, rozněcovala v ní lásku, heroické akty sebeobětování a sebezapírání. Zvlášť často bylo vidět působení darů schopnosti, rozumu a moudrosti, díky kterým sestra Faustyna jasně viděla nicotnost pozemských věcí a důležitost utrpení a ponížení. Poznávala jasně Boží vlastnosti a nejvíce jeho nekonečné milosrdenství. Někdy se zase dívala do nedostupného, obšťastňujícího světla, ze kterého přicházel Kristus pravou rukou žehnající světlu a levou odhalující šat na svém srdci, odkud pramenily dva paprsky – bílý a červený. Sestra Faustyna mívala takové zjevení už několik let a slyšela nadpřirozená slova pomocí sluchu, představitivosti a rozumu.

V obavě, aby u ní nešlo o nějaké halucinace nebo psychické poruchy, obrátil jsem se na její představenou, matku Irenu, aby mi řekla, kdo je sestra Faustyna, jakou má pověst v kongregaci u sester a představených, a požádal jsem ji o vyšetření jejího psychického a fyzického zdraví. I poté, co jsem dostal odpověď, která byla pro sestru Faustynu po všech stránkách příznivá, jsem ještě určitou dobu vyčkával. Částečně jsem nedůvěřoval, rozjímal jsem, modlil se a snažil jsem se celou věc vyšetřit, radil jsem se také s několika moudrými kněžími neříkajíc přitom, o co a o koho jde.

Tehdy šlo o uskutečnění prý rozhodného přání Pána Ježíše namalovat obraz,

P. Michal Sopočko

který sestra vidí ve zjeveních, a ustanovení svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích.

Nakonec, motivován spíše zvědavostí, jak by ten obraz měl vypadat, než vírou ve zjevení sestry Faustyny, rozhodl jsem se zajistit namalování takového obrazu. Spojil jsem se s uměleckým malířem, Eugeniuszem Kazimirowskim, který se mnou bydlel ve stejném domě a který za určitou finanční odměnu souhlasil s namalováním obrazu. Domluvil jsem se také s matkou představenou, která sestra Faustyně dovolila dvakrát týdně přicházet k malíři, aby mu řekla, jak má obraz vypadat.

Práce trvala několik měsíců, až konečně v červnu nebo v červenci roku 1934 byl obraz dokončen. Sestra Faustyna si stěžovala, že obraz není tak krásný, jak ho ona vidí ve zjeveních, ale Pán Ježíš ji uklidnil, že takový stačí, a řekl: „Dávám lidem nádobu, se kterou mají přicházet ke mně pro milosti. Tou nádobou je tento obraz s nápisem: „Ježíši, důvěřuji Ti.“

(pokračování v příštím čísle)
převzato z: www.faustyna.eu

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
■ K rotundě 81/6, 128 00 Praha 2

O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ V PÍSMU SVATÉM

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ VE STARÉM ZÁKONĚ

Předmětem Božího milosrdenství ve Starém zákoně je především vyvolený národ. Jahve je milosrdným Bohem Izraele a ti, kteří k tomuto národu patří, vědí, že nikdo nedokáže říct o všech dílech Božího milosrdenství (Sir 18,5).

Bůh sám ujišťuje, že pokud ho tento národ bude vzývat, uslyší jej, protože je shovívavý.

Vyvolený národ se bude často utíkat k Bohu a vzývat jeho milosrdenství v přesvědčení, že na lidskou bídu Bůh nemůže reagovat jinak, než projevením svého milosrdenství.

Toto přesvědčení nezmenšovalo ani vědomí vin, které spočívaly na celém národě. Prorok Daniel oznamuje: „Na Panovníku, našem Bohu, závisí slitování a odpuštění, neboť jsme se bouřili proti němu a neposlouchali jsme Hospodina, našeho Boha, a neřídili se jeho zákony.“ (Da 9,9n). Asi nejvýmluvnější jsou zde slova Nehemiáše: „Dával jsi jim výstrahu, abys je přivedl zpět k svému zákonu. Oni se však zpupně vyvyšovali, neposlouchali tvé příkazy a prohřešovali se proti tvým řádům (...) Měl jsi s nimi trpělivost po mnohá léta (...) Ale z nesmírného slitování jsi s nimi neskoncoval a neopustil jsi je, protože jsi Bůh milosrdný a soucitný.“ (Neh 9,29n).

Nejvýznamnější vlastností Božího milosrdenství je trpělivost. Bez přehánění lze říct, že dějiny vyvoleného národa jsou dějinami lidských pádů a stále se opakujících aktů Božího milosrdenství.

Je ale dobré si pamatovat, že ve Starém zákoně jsou texty, které neomezují Boží milosrdenství jen na samotný Izrael. Několikrát se říká o tom, že Bůh prokazuje své milosrdenství všem, kteří se ho bojí (Ž 103,11; Sir 2,9; Na 1,3.7) a Sirachovec dokonce říká: „Člověk se slitovává nad svým bližním, ale Hospodin má slitování se všemi tvory...“ (Sir 18,13). Předmětem Božího milosrdenství jsou všichni tvorové: „Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává.“ (Ž 145,9).

Projevem Božího milosrdenství k hříšníkům jsou nesčetné výzvy k pokání. Jeremiáš vyzývá ve jménu Božím: „Navratte se, odpadlí synové (...), neboť já jsem váš manžel. Přijmu vás (...“ (Jr 3,13). O něco dále stejný prorok opakuje slova Hospodina: „Postav se na nádvoří Hospodinova domu (...) Snad uslyší a odvrátí se každý od své zlé cesty a já budu litovat toho, že jsem s nimi chtěl zle naložit za jejich zlé skutky.“ (Jr 26,2-3).

Nejhlubší smysl poselství k pokání asi nejlépe vyjadřují tato slova Boha o vyvoleném národě, vyslovená ústy proroka Jeremiáše: „Kdykoli však o něm mluvím, znovu a znovu si ho připomínám. Proto je mé nitro nad ním zneklidněno. Slituji, slituji se nad ním, je výrok Hospodinův.“ (Jr 31,20).

Bohužel ale Boží výzvy k pokání a obrácení, spojené s výstrahou před nadcházejícím trestem, nepřinášely vždy očekávaný efekt. Několikrát, anebo spíše skoro po každé, byl Bůh „nucen“ potrestat svůj lid.

Jakmile ale lid trpěl svůj zasloužený trest, zase se ozývalo Boží milosrdenství. Nejlepším příkladem jsou slova z knihy Soudců:

„I povolával Hospodin soudce, aby je vysvobozovali z rukou plenitelů. (...) Hospodin měl totiž s nimi soucit, když sténali pod svými utlačovateli a tyrany.“ (Sd 2,16.18).

Nakonec lidé pochopili, že pokud na ně Bůh posílá utrpení a pronásledování, dělá to jen proto, aby jim mohl projevit své milosrdenství. „Proto od nás nikdy neoddluje milosrdenství; svůj lid vychovává neštěstími, ale neopouští jej.“ (2Mak 6,16).

Je všeobecně známá starozákonní definice Boha: „JSEM, KTERÝ JSEM“ (Ex 3,14). Ve Starém zákoně bychom ale mohli najít víc definic Boha. Podle Izaiáše je Bůh ten, kdo se slitovává nad námi (srov. Iz 49,10),

a autor knihy Moudrosti nazývá Boha milosrdným Hospodinem (srov. Mdr 9,1).

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V NOVÉM ZÁKONĚ

Rozdělení milosrdenství na božské a lidské je vidět nejen ve Starém zákoně, ale také v Novém. Zde je výpověď o Božím milosrdenství daleko víc než o lidském.

Ve Starém zákoně byli předmětem milosrdenství slabí, trpící a pronásledováni. Pohled na ně vždy probouzel v Božím srdci slitování.

Podobně je tomu tak i v Novém zákoně. Ježíš Kristus celým svým poselstvím a působením objevuje spasitelné milosrdenství Boha Otce.

Celé to spasitelné dílo Ježíše Krista je jak plodem milosrdenství Boha Otce, od kterého začíná plán spásy lidstva, tak i milosrdenství Ježíše Krista, který tento spásenosný plán uskutečnil. „Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.“ (1P 1,3).

Předtím ale, než došlo k zmrtvýchvstání, které je korunováním spasitelného díla, Ježíš Kristus několik let učil a dělal zázraky. Je dobře si pamatovat, že u základů tohoto učení je také Boží milosrdenství.

Autor druhého evangelia, sv. Marek, říká: „Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem.“ (Mk 6,34).

A protože, jak píše sv. Matouš, Ježíš učil jen v podobstvích (srov. Mt 13,34), byly v nich předané hlavní prvky evangelijní teologie Božího milosrdenství.

Patří k nim všem dobře známá podobství: o marnotratném synu (L 15,11–32), o zbloudilé ovci (L 15, 1–7), o ztracené minci (L 15, 8–10). Bůh Otec, aby objevil a znázornil své milosrdenství, vystupuje v podobě

otce marnotratného syna, vlastníka nalezené ovce nebo ztraceného peníze.

Pán Ježíš obcházel všechna města a vesnice, protože lidé, obtížení hříchem prvních rodičů, nebyli schopni se svými vlastními silami k Bohu přiblížit. V osobě Ježíše se proto sám Bůh přiblížil k nim.

Ježíš si je od začátku vědom toho, že celé spasitelné poslání je plodem a zároveň dílem Božího milosrdenství: „Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“ (L 4,18).

Nejrozšířenější a nejhlubší teologii Božího milosrdenství lze najít v dopisech sv. apoštola Pavla. Svou pozornost koncentruje sv. Pavel především na Boží milosrdenství jako na centrální a poslední důvod celého díla spásy.

Jemu vděčíme za definici Boha, kterou umístil hned na začátku svého druhého dopisu Korintským: „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útechy!“ (2K 1,3). Tuto definici Boha jako Otce milosrdenství sv. Pavel rozšíří a prohloubí ještě ve svém listu k Efezským: „Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni!“ (Ef 2,4).

Biblia dos Jeronimos Incipit do frontispicio

„Bohatství Božího milosrdenství“ je podle sv. Pavla hlavním motivem Božího působení. Láska, o které sv. Pavel píše, se zdá být silou, která aktivizuje zásady milosrdenství tak, že se projevuje v konkrétních skutcích.

Na vůli Otce zrozenou z milosrdenství Syn odpovídá dvojnásobnou láskou: předmětem jedné je Bůh Otec a druhé celé lidstvo. První byla spojena s poslušností až k smrti na kříži, druhá se projevovala v praktikování autentického, činného milosrdenství vůči lidem.

Převzato z: www.milosierdzieboze.pl

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

PAPUA
NOVÁ GUINEAJEŽÍŠ PŘIŠEL S POSELSTVÍM
MILOSRDENSTVÍ

O tomto kraji se často říká, že je to jedna z posledních částí naší planety, kde je možné vidět „zbytky“ ráje. Krása přírody, ve velkém rozsahu nedotčené civilizací, jakoby přenáší člověka v čase do dob, kdy neexistovala technika, velká města, ale jen zpěv ptáků, vůně květin, šum pralesů a čisté řeky plné ryb. Člověk je tady součástí přírody, často se musí ale také v pokoře podřítit jejím pravidlům, aby mohl žít a vyhýbal se všelijakým nebezpečím.

Čtyři polští pallotini přijeli do Papui 1. února 1990, po téměř ročním kursu anglického jazyka v Austrálii. Tohoto dne poprvé stanuli na území diecéze Wewak, kde je uvítal zdejší biskup Ray Kalisz. V prvním roce měli za úkol hlavně naučit se jazyk pidgin.

Už od října předal biskup pallotinům farnost v Boram, kde vznikl první dům Společnosti katolického apoštolátu v Papui. V současné době pracuje v Papui šest pallotinů, pět kněží a jeden bratr. Kromě farnosti v Boram obsluhují pallotini také misijní stanice v Roma, Warabung, Kairiru, Vokeo a Boiken.

Podle statistik používají lidé v Papui-Nové Guinei 860 nářečí. Často se stává, že i v rámci jedné farnosti se jich používá několik. Z toho důvodu vznikl jazyk pidgin, díky kterému se může domluvit i někdo, kdo jede 20 nebo 30 kilometrů dál. V tomto jazyce je také sloužena mše svatá. V kultuře Papuánců hraje důležitou roli tanec a zpěv. Během mše svaté jsou čtyři taneční průvody. První je na začátku mše svaté, kdy věřící vedou kněze k ol-

táři, pak při přinášení Evangelia, dále když se přinášejí dary a poslední na konci mše svaté, kdy všichni společně doprovázejí kněze od oltáře. Je třeba zdůraznit, že kvůli tomu trvá liturgie poměrně dlouho, protože taneční krok Papuánců spočívá v tom, že postupují rytmicky dva kroky dopředu a pak zase jeden zpátky. V liturgii se také používá hudební nástroj, min. garamut – buben ze dřeva, který běžně slouží také jako telefon, když se pomocí rytmických signálů předávají informace do vzdáleného okolí.

Práce v Papui není pro misionáře lehká. Mentalita Papuánců a jejich kultura jsou dost primitivní. V mnoha případech až šokující. Misionáři se proto snaží vnášet prostřednictvím evangelia nejen duchovní, ale také morální hodnoty, a tak postupně měnit společenské vztahy v rámci rodiny nebo kmenů. Občas je to nejen těžké, ale i nebezpečné. Je potřeba hodně času k tomu, aby se z „papuánské duše“ vyplenily staré, primitivní představy o světě, a na druhou stranu

Misionáři na společném výletě

je to třeba dělat opatrně, aby se taková proměna v srdci člověka dokonala vědomě a aby k ní on sám dospěl a pochopil ji.

Hlásání Evangelia je doplňováno kultem Matky Boží a Božího milosrdenství. Papuánci se rádi modlí růženec a uctívají sochy Panny Marie. Jsou přitom „citliví“ v očekávání na nadpřirozené jevy a zázraky. Někdy proto vznikají komické situace, ale někdy se stává něco, co i misionářům dává důvod k zamyšlení.

P. Pawel Kotecki SAC vypráví, jak ve farnosti Warabung, ve vesnici vzdálené 4 km od

*P. Paweł Kotecki SAC
s biskupem
během břimování*

misijní stanice, byla ve škole socha Panny Marie. Vedení školy ale nebylo příznivé katolické víře, a tak potajmu sochu Panny Marie vyhodili do pralesa. O dva týdny později orkán zničil všechny domy učitelů této školy a třídy, ve kterých učili. Kromě toho žádný dům v této vesnici nebyl poškozen. „Zázrak?“ – ptá se P. Kotecki – „Určitě nějaké znamení pro vedení školy a pro celou vesnici.“

Těžká misijní práce přináší ale často také humorné situace. P. Dariusz Woznak SAC vzpomíná, jak jel do jedné z vesnic sloužit mši svatou, zpovídat a udělovat svátosti. Jeden z vesničanů ho doprovázel ke starým a nemocným. „Na konci vesnice jsme přišli k malému domečku,“ vypráví P. Dariusz, „a vesničan mi řekl, že tam bydlí stařenka, ale z té zpovědi asi nic nebude, protože ona nezná jazyk pidgin. Přesto jsem za ní šel. Našel jsem nějakou židli, ona se zvedla z postele a k mému překvapení se začala zpovídat v tomto jazyku. Když jsme skončili,

zeptal jsem se jí, jak je to možné, že mluví v pidgin? A ona mi prostě řekla: Víš, kolik zajímavých věcí se můžeš dozvědět, když si ti ostatní myslí, že jim nerozumíš? Když jsem vyšel z jejího domu, všichni byli překvapeni, co jsem tam tak dlouho dělal. Protože jsem slíbil, že ji neprozradím, a nic jsem neřekl, ostatní usoudili, že asi umím jejich nářečí. Což vůbec není pravda...“

Kmenové tradice Papuánců jsou někdy dost kruté. Není to dávnou, co si dva kmeny vyhlásili válku o kousek travnatého pozemku. Jeden člověk byl zastřelen, jeden těžce zraněn. Často se stává, že když někdo onemocní a zemře, hledá se viník mezi lidmi. Pokud se takový člověk najde, a to jen na základě domněnek, jeho život může být v ohrožení.

Z toho důvodu zde účta k Božímu milosrdenství plní důležitou roli. P. Jan Rykala SAC přiznává, že nedokáže přesně říct, jakým způsobem se účta k Božímu milosrdenství dostala do Papui. Předpokládá, že ji přinesli s sebou polští misionáři někdy začátkem 80. let. V diecézi Wawak sestra Zyta Konkol, verbistka, vytiskla se souhlasem místního biskupa obrázky milosrdného Ježíše s Korunkou k Božímu milosrdenství. Kromě toho byl zpracován a šířen životopis sv. Faustyny a základy účty k Božímu milosrdenství. Obrazy milosrdného Ježíše je možné vidět v mnoha kostelích, i když ne všude lidé vědí, o jaký obraz se jedná.

První přijímání. P. Paweł Kotecki SAC s dětmi

Existují dvě nebo tři verze noveny k Božímu milosrdenství, kterou se lidé v mnoha farnostech modlí před svátkem Božího milosrdenství. V mnoha farnostech existují také skupiny Božího milosrdenství, které se modlí Korunku k Božímu milosrdenství a snaží se plnit skutky milosrdenství vůči bližním. V roce 2000 byla vydána knížka s modlitbami k Božímu milosrdenství. Bylo distribuováno přes 1000 ks této knížky, což je na zdejší podmínky dost velký počet. Je třeba zdůraznit, že účta k Božímu milosrdenství se šíří nejen v diecézi Wawak, ale v celé zemi a získává na

popularitě. V šíření této účty se angažují nejen misionáři, ale i Papuánci.

„Jednoho dne v mé bývalé farnosti v Neraimie,“ říká P. Rykala, „za mnou přišel jeden z katechetů a vyprávěl, co se stalo v jedné z vesnic. Říkal, že několik starších mužů žijících v kmenovém domě (jsou to domy bez oken, které mají jen dveře) vidělo světlo u vchodu. Když se tam přiblížili, měli vidět Ježíše takového, jaký je na obraze „Ježíši, důvěřuji Ti“. Katecheta řekl, že tito lidé si přejí, abych tam přišel a požehnal dům, který právě postavili a který by měl být pro jejich malou vesničku domem modlitby. V jednom kostele, do kterého tito lidé chodili na mši svatou, jsem už dávno umístil obraz milosrdného Ježíše a chystal jsem se udělat exercicie, během kterých bych je seznámil s účtou k Božímu

Goroka, festival masek

milosrdenství. Bohužel, pořád jsem byl zaneprázdněn prací. Teď jsem si ale řekl, že je to skvělá příležitost to využít. Když bylo ve vesnici všechno připravené, jel jsem tam. Je to asi 20 km od misijní stanice, ale samotná vesnice je nahoře a autem jsem se tam nemohl dostat. Hodinu jsem šel nahoru. Když jsem byl na místě, uviděl jsem krásně vyzdobený dům modlitby a celou vesnici, která trpělivě čekala na můj příchod. Při mši svaté jsem jim vysvětlil základy účty k Božímu milosrdenství a učil jsem je modlit se Korunku. Lidé byli šťastní a vděční, že i k nim Pán přišel se svým milosrdenstvím. Nakonec byl společný oběd. Když skončil a já jsem se chystal k návratu, blížila se 15. hod. Společně jsme se tedy pomodlili Korunku a prosili Boha o milosrdenství pro nás a pro celý svět. Jel jsem zpátky s radostí, že na dalším místě bude milosrdný Pán udělovat své milosti těm,

*Interiér kostela
v Romé*

kterí v něho vkládají svoji naději a kteří se budou snažit plnit skutky milosrdenství.“

Někdy, z lidského pohledu, jsou situace dramatické a bolestné. Právě v takových těžkostech se ale osvědčuje víra a Boží milosrdenství přináší povzbuzení. Na jeden takový zážitek vzpomíná br. Janusz Namyslak SAC, který přináší Tělo Páně nemocným v nemocnici v Boram.

„Jednoho dne jsem přišel k posteli a v nemocném jsem poznal syna našeho zaměstnání. Jeho rodiče, kteří tam byli, řekli, že mu ráno odoperovali nějaký nádor. Chlapec těžce dýchal, tak jsem se zeptal, zda je připraven k svatému přijímání. Dal najevo, že ano, tak jsme se pomodlili a dal jsem mu Tělo Páně. Chvilku jsem ještě počkal, a pak jsem šel na další oddělení. Když jsem se vracel, šel jsem se k němu podívat, jak se cítí. Chlapec už ale zemřel. Byla to velmi bolestná chvíle

nejen pro rodiče, ale i pro mě. Chtěl jsem je potěšit, ale – abych řekl pravdu – já sám jsem v tuto chvíli potřeboval potěšit. Když jsem se vrátil domů, podíval jsem se na hodinky. Bylo několik minut po 15. hod. Chlapec odešel k Pánu v hodině milosrdenství. Šel jsem do kaple a pomodlil jsem se za něj Korunku.“

P. Paweł Kotecki SAC vzpomíná na několik nebezpečných, šokujících a smutných událostí ze své práce v Papui. „V takových těžkých momentech nám pomáhá víra. Říkám: nám, protože nejen já zažívám takové těžké chvíle. ‘Je to každodenní chléb’ pro všechny, kteří tady pracují. Pro mé spolubratry, kněze a sestry. Bez víry, modlitby a podpory těch, kteří na nás pamatují, by nebylo možné aspoň chvíli zůstat v zemi, kterou nazývají ‘rajským ostrovem’.“

Zprac. P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

Korunka k Božímu milosrdenství

www.misrdenstvi.pl

CÍRKEV V PAPUI – NOVÉ GUINEI (údaje z roku 1995)

Církev tvoří čtyři arcidiecéze a dvanáct diecézí. Má 5 500 mil. obyvatel, 1 300 tis. jsou katolíci a přes 2 mil. patří protestantským církvím. V celé zemi působí 524 kněží, z toho je 110 místních. Dost vysoký je také počet místních řeholnic a řeholníků (50 %). Duchovním pomáhá 2 300 místních katechetů. Existují tři duchovní semináře. Význam katolické církve bylo vidět po získání státní nezávislosti: většina poslanců byla absolventy katolických škol. V roce 1993 církev provozovala 113 mateřských škol, 829 základních a 70 středních škol, 70 nemocnic, 142 zdravotnická centra, 2 nemocnice pro malomocné a 140 dětských domovů.

(zdroj: www.misyjnedrogi.pl)

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE STARÉ BOLESLAVI 30. BŘEZNA 2008

KOSTEL PANNY MARIE

- 9.00 Mše svatá s kázáním o Božím milosrdenství.
- 10.15 Přednáška o Božím milosrdenství.
- 10.30 Pobožnost před obrazem milosrdného Ježíše s Korunkou k Božímu milosrdenství.
- 11.00 Hlavní slavnostní mše svatá. Po mši svaté akt odevzdání národa Božímu milosrdenství.
- 15.00–16.00 Hodina milosrdenství s adorací. Během adorace je možné přistoupit ke svátosti smíření.
- 18.00 Večerní mše svatá s kázáním o Božím milosrdenství.

Více informací : tel. 326 910 552

Otcové pallotini Vás zvou na pěší pouť do Łagiewnik

„Bratři a sestry“ – tato slova během roku při homilii příliš často nepoužívám. Vždy se bojím, aby nebyla falešná. Když jsem byl na této pouti, tato slova byla pro mě přirozená. Věděl jsem, že jsou opravdová, že jsme rodina. To se projevuje během cesty, když si pomáháme, když sdílíme radost a nepohodlí poutní cesty, když se spolu učíme, jak být **homo viator** – poutníkem v celém životě.

P. Tomáš

Důležité informace:

Termín: od 4. do 17. července 2008

Trasa: Ożarów Mazowiecki (město 16 km na západ od Varšavy) – Kraków – Łagiewniki

Délka cesty: 340 km

Popis: Každý den jdeme ne víc než 33 km, často jsou kratší etapy. Během cesty se modlíme Korunku k Božímu milosrdenství, růženec a také jiné modlitby, zpíváme, posloucháme přednášky, máme ale také čas, kdy jdeme v tichosti. Centrem každého dne je eucharistie. Spíme v domech nebo příbytcích (třeba ve stodolách), proto

je třeba mít s sebou spacák a karimatku. Celá bagáž, kterou používáme jenom na noc, je převážena autem. Jdeme jenom s tím, co potřebujeme během dne.

Často máme zajištěný oběd, ale není to pravidlem, proto každý musí mít trochu jídla (samozřejmě je možné koupit něco cestou). Z jazykové bariéry nemusíte mít obavy, naše jazyky jsou podobné a kněží, kteří pouť doprovázejí, mluví česky a slovensky. Zdravotnickou péči máme zajištěnou – putuje s námi lékař.

Informace a přihlášky:

P. Tomáš Kazański SAC, tel.:

739 002 737, kazanskisac@gmail.com

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci vítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské světici, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. Elzbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejích modliteb a modlitbu o vyprošení milosti na přímluvu svěřence.

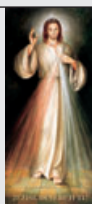
Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

Brožurku můžete objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o.,**
Wurmova 9, 772 00 Olomouc; tel. 587 405 431, e-mail: knihy@maticecm.cz.

ABM vám nabízí obrázek milosrdného Ježíše namalovaný na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. Obrázek má rozměry 14 x 29,3 cm.

Pokud chcete tento obrázek zaslat, napište na adresu redakce Apoštola:

Společnost katolického apoštolátu, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
Váš případný dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

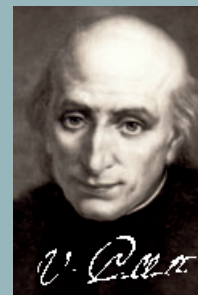
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz. Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

„Nikdo nepronikne, jaký je Bůh ve své podstatě, ani rozum andělů, ani lidí...
Poznávej Boha tím, že budeš rozjímat o jeho vlastnostech.“ (Deníček 30)